

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 360/2017-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskym spoločenstvom HALADA advokátska kancelária s. r. o., Kapitulská 21, Trnava, v mene ktorého koná advokát JUDr. Andrej Halada, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 453/2015 z 24. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie v záhlaví uvedeného základného práva podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 453/2015 z 24. októbra 2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 55/2014, v ktorom sa voči nemu domáhal žalobca zaplata sumy 382,83 € s príslušenstvom. Žalobca sa uplatnenej sumy domáhal voči sťažovateľovi z titulu neuhradených platieb na poskytnutú službu pripojenia do siete internet. Sťažovateľ uzavrel so žalobcom 26. januára 2009 zmluvu o pripojení (ďalej len „zmluva o pripojení“), na základe ktorej boli sťažovateľovi poskytované služby a sťažovateľ bol povinný za tieto služby platiť pravidelný poplatok. Sťažovateľ uzavretie zmluvy o pripojení nepopieral, avšak poukazoval na to, že v období, za ktoré sa žalobca domáhal zaplata odplaty, mu služba nebola riadne poskytnutá. Sťažovateľ mal mať opakované problémy s pripojením do siete, ako aj časté výpadky siete, preto sa v auguste 2010 dostavil do pobočky žalobcu a ústne sa dohodol s jeho pracovníkom na ukončení ďalšieho poskytovania služby. Od toho okamihu bol toho názoru, že došlo k zrušeniu zmluvy o pripojení, a preto nemá ďalej povinnosť žalobcovi platiť. Faktúry, ktoré mu žalobca naďalej doručoval, považoval za nedôvodné a vystavené omylom.

3. Vo veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 29. apríla 2015, ktorým uložil sťažovateľovi zaplatiť žalobcovi sumu 333,96 € s príslušenstvom. V časti o zaplata sumy 48,87 € s príslušenstvom bolo konanie zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu žalobcom. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal predovšetkým skutočnosť, že žalobca nepreukázal riadne poskytnutie služby, za poskytovanie ktorej sa domáhal odplaty. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Co 453/2015 z 24. októbra 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorým rozsudok okresného súdu z 29. apríla 2015 v celom rozsahu potvrdil a žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

4. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, a zároveň navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku a priznanie náhrady trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Posudzovaná sťažnosť je zjavne neopodstatneným návrhom.

9. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

10. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným

súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ústavnému súdu preto zásadne neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v tejto veci aplikoval. Samotná vecná nesprávnosť rozhodnutia totiž nie je z pohľadu ústavného súdu významná, ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a nie je ani oprávnený na inštančný prieskum ich rozhodnutí.

13. S ohľadom na rozsah právomoci zasahovať do rozhodovania všeobecných súdov preskúmal ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku ústavný súd konštatuje, že tvrdenia sťažovateľa nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom rozsudku krajského súdu nič, čo by si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Právne závery krajského súdu sú logické, majú racionálny základ a sú aj v rovine ústavného práva akceptovateľné. Krajský súd poukázal na sťažovateľom opomínanú skutočnosť, že tvrdené nedodávanie služieb riadne nereklamoval, a teda žalobca sa ani nemohol dozvedieť o vadnom poskytovaní služieb. V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti zásadu *vigilantibus iura scripta sunt*; práva patria bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že mu služby neboli poskytované, a napriek tomu mu boli doručované faktúry, ktoré odhadzoval, postupoval značne nedbalo

k ochrane svojich práv. To malo za následok, že sťažovateľ nevedel preukázať zánik povinnosti platiť za služby.

14. Krajský súd preto zhodnotil, že v prospech žalobcu svedčila platne uzavretá zmluva o pripojení, ako aj vystavené faktúry, no v prospech sťažovateľových tvrdení o tom, že mu služba nebola riadne poskytnutá, nesvedčil žiaden dôkaz. Krajský súd preto potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny. Tento právny záver krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Na týchto záveroch neprislúcha ústavnému súdu pre nedostatok právomoci nič meniť, dopĺňať či inak rozvíjať (m. m. I. ÚS 429/2014).

15. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Sťažnosti totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovala. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V napadnutom rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

16. Ústavný súd preto sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Pretože sťažnosť bola v celom rozsahu odmietnutá, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017